

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

17. september 2020*

»Appel – regler for institutionerne – medlem af Europa-Parlamentet – protokol vedrørende Den Europæiske Unions privilegier og immuniteter – artikel 8 – parlamentarisk immunitet – aktiviteter uden sammenhæng med arbejdet som parlamentsmedlem – offentliggørelse på parlamentsmedlemmets Twitterkonto – artikel 9 – parlamentarisk ukrænkelighed – rækkevidde – afgørelse om ophævelse af parlamentarisk immunitet«

I sag C-12/19 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 7. januar 2019,

Mylène Troszczynski, Noyon (Frankrig), ved avocat F. Wagner,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Europa-Parlamentet ved S. Alonso de León og C. Burgos, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, M. Vilaras, og dommerne S. Rodin, D. Šváby, K. Jürimäe og N. Piçarra (refererende dommer),

generaladvokat: P. Pikamäe,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 2. april 2020,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Dom

- 1 Appellanten har ved sin appel nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 8. november 2018, Troszczyński mod Parlamentet (T-550/17, ikke trykt i Sml., herefter »den appellerede dom«, EU:T:2018:754), hvorved Retten frifandt Europa-Parlamentet for appellants påstand om annullation af Parlamentets afgørelse af 14. juni 2017 vedrørende ophævelse af appellants parlamentariske immunitet (herefter »den omtvistede afgørelse«).

Retsforskrifter

- 2 Artikel 8 i protokol (nr. 7) vedrørende Den Europæiske Unions privilegier og immuniteter, der er optaget som bilag til EU- og EUF-traktaten (EUT 2016, C 202, s. 266, herefter »protokollen«), bestemmer:

»Europa-Parlamentets medlemmer kan hverken eftersøges, tilbageholdes eller retsligt forfølges på grund af meningstilkendegivelser eller stemmeafgivelser under udøvelsen af deres hverv.«

- 3 Protokollens artikel 9 bestemmer:

»Under Europa-Parlamentets mødeperioder nyder medlemmerne:

- a) på deres eget lands område de immuniteter, der tilstår medlemmerne af deres lands lovgivende forsamling
- b) på en anden medlemsstats område fritagelse for enhver form for tilbageholdelse og retsforfølgning.

De er ligeledes dækket af immuniteten på vej til eller fra Europa-Parlamentets mødested.

Immuniteten kan ikke påberåbes af et medlem, som gribes på fersk gerning, og kan ikke hindre Europa-Parlamentets ret til at ophæve et af dets medlemmers immunitet.«

- 4 Artikel 5 i Europa-Parlamentets forretningsorden (8. valgperiode – januar 2017) med overskriften »Privilegier og immuniteter« bestemmer følgende i stk. 2, andet punktum:

»Parlamentarisk immunitet er ikke et medlems personlige privilegium, men derimod en garanti for Parlamentets uafhængighed som helhed og for dets medlemmers uafhængighed.«

Tvistens baggrund

- 5 Tvistens baggrund, der er fremstillet i den appellerede doms præmis 1-10, kan med henblik på nærværende sag sammenfattes som følger.
- 6 Appellanten blev valgt som medlem af Europa-Parlamentet under den ottende valgperiode, der fandt sted fra den 22. til den 25 maj 2014.
- 7 Den 23. september 2015 blev der på appellants Twitterkonto lagt et foto op, hvorpå der optrådte en gruppe kvinder, som var klædt i tøj, der fuldstændig dækkede deres ansigt, bortset fra øjnene, og som tilsyneladende stod i kø foran skranken i en afdeling af *caisse d'allocations familiales* (familieydelseskontor, herefter »CAF«). Fotoet var ledsaget af følgende kommentar: »CAF i Rosny-sous-Bois den 9. december 2014. Fuldstændig tilsløring er ellers forbudt ved lov [...]« (herefter »det omtvistede tweet«).

- 8 Efter at der den 27. november 2015 var indgivet en klage af generaldirektøren for CAF i Seine-Saint-Denis (Frankrig) over ærekrænkelse af en offentlig forvaltning, indledte procureur de la République de Bobigny (anklagemyndigheden i Bobigny, Frankrig) den 19. januar 2016 en forundersøgelse af en sag for domstolene vedrørende to anklagepunkter, nemlig »opfordring til had eller tilskyndelse til vold mod en person eller en gruppe af personer på grund af deres oprindelse eller deres tilhørsforhold eller manglende tilhørsforhold til en given etnisk gruppe, nation, race eller religion«, henholdsvis ærekrænkelse.
- 9 Appellanten blev af en undersøgelsesdommer indkaldt til at give møde første gang for retten den 20. september 2016. Appellanten nægtede at efterkomme denne indkaldelse med den begrundelse, at hun havde parlamentarisk immunitet.
- 10 Ved begæring af 23. september 2016 anmodede undersøgelsesdommeren ved tribunal de grande instance de Bobigny (retten i første instans i Bobigny, Frankrig) Europa-Parlamentet om at ophæve nævnte immunitet.
- 11 Den 1. december 2016 sendte den franske justitsminister den pågældende anmodning til Parlamentets formand.
- 12 Den 11. april 2017 blev appellanten hørt af Parlamentets Retsudvalg.
- 13 Den 14. juni 2017 vedtog Parlamentet den omtvistede afgørelse.
- 14 Ved kendelse af 26. april 2018 rejste vicepræsidenten ved tribunal de grande instance de Bobigny (retten i første instans i Bobigny, Frankrig), som varetog forundersøgelsen, tiltale mod appellanten ved tribunal correctionnel (ret i første instans i straffesager, Frankrig).

Sagen for Retten og den appellerede dom

- 15 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 12. august 2017 anlagde appellanten sag med påstand om annullation af den omtvistede afgørelse og om godtgørelse for den ikke-økonomiske skade, som angiveligt var forvoldt ved denne afgørelse.
- 16 Til støtte for sine påstande fremførte appellanten fire anbringender, nemlig det første vedrørende tilsidesættelse af protokollens artikel 8, det andet vedrørende tilsidesættelse af protokollens artikel 9, det tredje vedrørende tilsidesættelse af begrundelsespligten og af ligebehandlingsprincippet samt princippet om god forvaltning og det fjerde anbringende vedrørende tilsidesættelse af retten til forsvar og en ulovlighedsindsigelse vedrørende artikel 9, stk. 9, og artikel 150, stk. 2, i Parlamentets forretningsorden.
- 17 Retten undersøgte det første og det andet anbringende samlet, idet den i den appellerede doms præmis 34 indledningsvis fremhævede, at hvis Parlamentet, der havde fået forelagt en anmodning om ophævelse af immunitet, nåede til den konklusion, at de omstændigheder, der lå til grund for anmodningen, ikke var omfattet af protokollens artikel 8, påhvilede det Parlamentet at kontrollere, om medlemmet nød den immunitet, som er fastlagt i protokollens artikel 9 i forbindelse med disse omstændigheder, og i givet fald at afgøre, hvorvidt denne immunitet burde ophæves.
- 18 Retten inddelte dernæst appellants argumentation til støtte for disse to anbringender i fem led, nemlig det første om, hvorvidt den franske forfatnings artikel 26 fandt anvendelse på det omtvistede tweet, det andet om, at det nævnte tweet udgjorde en meningstilkendegivelse under udøvelsen af appellants hverv som parlamentsmedlem i henhold til protokollens artikel 8, det tredje om den tilsidesættelse af den grundlæggende ret til ytringsfrihed, som Parlamentet havde gjort sig skyldig i

ved uberettiget at ophæve appellantens parlamentariske immunitet, det fjerde om, at appellanten ikke var ophavsmand til det omtvistede tweet, og det femte klagepunkt om, at appellantens og Parlamentets uafhængighed var bragt i fare.

- 19 Retten afviste det første led som irrelevant. Den fastslog i den appellerede doms præmis 41, at grunden til, at Parlamentet fandt, at appellanten ikke kunne støtte ret på den franske forfatnings artikel 26, ikke var, at det omtvistede udsagn var offentliggjort på Twitter, men snarere, at det omtvistede tweet ikke kunne betragtes som en meningstilkendegivelse eller stemmeafgivelse under udøvelsen af appellantens parlamentariske hverv i den i protokollens artikel 8 omhandlede forstand.
- 20 Det andet led blev forkastet som ugrundet. I den appellerede doms præmis 53 konstaterede Retten i det væsentlige, at det omtvistede tweet havde til formål at beklage den manglende overholdelse af fransk lov, som forbyder tildækning af ansigtet i det offentlige rum med henvisning til en bestemt hændelse, som fandt sted foran en myndighed med ansvar for en offentlig tjeneste på fransk område, og som ikke kunne sidestilles med en mere generel stillingtagen til aktuelle emner, der verserer eller behandles af Parlamentet. Retten udledte heraf i den appellerede doms præmis 54, at der ikke var en tilstrækkelig direkte forbindelse mellem det omtvistede tweet og appellantens parlamentariske hverv, og at Parlamentet derfor ikke havde foretaget et åbenbart urigtigt skøn ved at vurdere, at anklagerne mod appellanten ikke omhandlede meningstilkendegivelser eller stemmeafgivelser under hendes udøvelse af sit hverv som parlamentsmedlem i henhold til protokollens artikel 8.
- 21 Det tredje led blev ligeledes forkastet. Selv om Retten i den appellerede doms præmis 58 henviste til, at protokollens artikel 8 er tæt forbundet med ytringsfriheden, fastslog den imidlertid i denne doms præmis 59, at appellanten ikke var omfattet af denne artikel, og følgelig, at Parlamentet ikke havde krænket denne frihed.
- 22 Retten afviste det fjerde led som irrelevant. Den fastslog i den appellerede doms præmis 61 og 62 dels, at spørgsmålet om, hvorvidt betingelserne for ophævelse af immunitet var opfyldt på tidspunkt for anmodningen herom, adskiller sig fra spørgsmålet om, hvorvidt de faktiske omstændigheder, der foreholdes det pågældende parlamentsmedlem, er godtgjort, dels, at det ikke tilkom Parlamentet at tage stilling til, om disse omstændigheder kunne tilregnes appellanten.
- 23 Endelig blev det femte led forkastet som ugrundet. I den appellerede doms præmis 66 og 67 fandt Retten, at eftersom det ifølge protokollens artikel 9 er muligt at ophæve den immunitet, som parlamentsmedlemmerne nyder i kraft heraf, kunne det ikke foreholdes Parlamentet, at det – henset til omstændighederne i den foreliggende sag og den anmodning, som den franske justitsminister havde fremsat – fandt det hensigtsmæssigt at ophæve appellantens immunitet med henblik på at muliggøre fortsættelsen af den undersøgelse, som de franske retslige myndigheder havde indledt.
- 24 For så vidt angår det tredje anbringende – hvis første led vedrørte tilsidesættelsen af begrundelsespligten og af ligebehandlingsprincippet, og hvis andet led vedrørte tilsidesættelsen af princippet om god forvaltning – forkastede Retten det i sin helhed i den appellerede doms præmis 102.
- 25 Hvad angår det første led af dette anbringende, hvormed appellanten gjorde gældende, at Parlamentet uden tilstrækkelig begrundelse havde behandlet hende anderledes end parlamentsmedlemmer, som befandt sig i en sammenlignelig situation, præciserede Retten indledningsvis i den appellerede doms præmis 76, at det dokument fra Parlamentets Udvalg om Retlige Anliggender og det Indre Marked af 6. juni 2003 med overskriften »Meddelelse til medlemmerne nr. 11/2003«, der vedrørte: »Ophævelse af immunitet i overensstemmelse med artikel [9] i Protokollen om privilegier og immuniteter. Principper fastlagt på grundlag af sager om meningstilkendegivelser« (herefter »meddelelse nr. 11/2003«), som var påberåbt af appellanten til støtte for dette første led, ikke var en parlamentsretsakt i den forstand, hvori dette udtryk anvendes i artikel 288 TEUF, og at det derfor ikke var bindende. Retten anførte herefter i den appellerede doms præmis 80 og 81 dels, at for så vidt som

appellanten hverken havde præciseret de handlinger eller ord, som var blevet lagt de parlamentsmedlemmer til last, som hun angav som modtagere af den nævnte meddelelse, eller de omstændigheder, hvorunder de faktiske omstændigheder havde fundet sted, havde hun ikke godtgjort, at disse medlemmers situation var sammenlignelig med hendes egen, dels, at da der i den foreliggende sag ikke fandtes en direkte forbindelse mellem det omtvistede tweet og appellans parlamentariske hverv, havde appellanten ikke godtgjort, at Parlamentet havde fraveget det i meddelelsen nævnte princip, hvorefter immuniteten ikke ophæves i tilfælde, hvor de handlinger, medlemmet af Parlamentet anklages for, indgår i medlemmets politiske virksomhed eller er direkte forbundet med denne.

- 26 Hvad angår det andet led af samme anbringende bemærkede Retten i den appellerede doms præmis 88 og 99, at appellanten ikke havde fremlagt noget konkret bevis ud over forskellen i politisk ideologi, som kunne godtgøre, at den franske regering, navnlig den franske justitsminister, udøvede forfølgelse af Front national, som hun er repræsentant for, og heller ikke, at det alene eller blot delvis var hendes tilhørsforhold til Front national, som skulle have udløst indledningen af en retslig forundersøgelse i den foreliggende sag. I denne appellerede doms præmis 94 konstaterede Retten ligeledes, at der ikke forelå noget bevis for, at anmodningen om ophævelse af appellans parlamentariske immunitet optrådte i forbindelse med en retslig procedure med et unormalt forløb, navnlig med hensyn til frister. Endelig fandt Retten i den appellerede doms præmis 96, at ingen af de af appellanten påberåbte forhold i denne sammenhæng – nemlig, at hendes assistent havde forfattet det omtvistede tweet, at hun havde slettet tweetet, så snart hun havde fået kendskab til det, og at hun i tilfælde af domfældelse risikerede at blive pålagt en tillægsstraf i form af tab af valgbarhed og af sit medlemskab af Europa-Parlamentet og samtlige andre politiske hverv – faldt ind under de omstændigheder, som Parlamentet skulle tage i betragtning for at fastslå, om betingelserne for en ophævelse af den parlamentariske immunitet i henhold til protokollens artikel 9 var opfyldt i den foreliggende sag.
- 27 Endelig konstaterede Retten for fuldstændighedens skyld i den appellerede doms præmis 101, at den kendelse om tiltalerejsning ved tribunal correctionnel (retten i første instans i straffesager, Frankrig), der er henvist til i nærværende doms præmis 14, var blevet afsagt efter den omtvistede afgørelse, og at den modsagde appellans argumentation om, at der forelå tendentiøs forfølgelse fra de franske retslige myndigheders side. Retten fremhævede i denne henseende, at det følger af nævnte kendelse, at navnlig den omstændighed, at appellanten ikke var ophavsmand til det omtvistede tweet, ikke var til hinder for, at hun blev retsforfulgt på grundlag af den gældende affattelse af fransk lov af 29. juli 1881 om pressefriheden (JORF af 30.7.1881, s. 4201) (herefter »lov af 29. juli 1881«).

Parternes påstande

- 28 Appellanten har nedlagt følgende påstande:
- Den appellerede dom ophæves.
 - Den omtvistede afgørelse annulleres.
 - Domstolen træffer afgørelse om det beløb, der skal tildeles appellanten i sagsomkostninger.
 - Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 29 Parlamentet har nedlagt påstand om, at appellen skal forkastes, og at Domstolen pålægger appellanten at betale sagsomkostningerne.

Om appellen

- 30 Til støtte for sin appel har appellanten påberåbt sig to anbringender, som er samlet i ét afsnit under overskriften »Rettsens tilsidesættelse af EU-retten – retlig fejl og fejl ved kvalificeringen af de faktiske omstændigheders retlige karakter – anlæggelse af et åbenbart urigtigt skøn«. Appellanten har navnlig foreholdt Retten, at den har anlagt et »åbenbart urigtigt skøn« i sin analyse af såvel det andet som det tredje anbringende i første instans, at denne fejl angiveligt har haft »konsekvenser for Rettsens kvalificering af den retlige karakter af de af tiltalen omfattede ord og deres sammenhæng«, og at den har bevirket, at protokollens artikel 8 og 9 ikke er blevet anvendt til fordel for appellanten.

Det første anbringende

Parternes argumenter

- 31 Med sit første anbringende har appellanten med henvisning til den appellerede doms præmis 47 og 52-54 foreholdt Retten ikke at have anset det omtvistede tweet for en meningstilkendegivelse fremsat af appellanten under udøvelsen af hvervet som parlamentsmedlem. Til støtte for dette anbringende har appellanten gjort tre argumenter gældende.
- 32 For det første har Retten med urette fastslået, at den hændelse, som blev kommenteret i tweetet på grund af sin geografiske placering i Frankrig, ikke var af interesse for et europaparlamentsmedlem, selv om hvert parlamentsmedlem er valgt af sit land, repræsenterer dets vælgere og under sit mandat skal bevare en nødvendig forbindelse med disse, bl.a. ved at omtale faktiske omstændigheder, som interesserer eller vedrører disse.
- 33 For det andet fandt Retten med urette, at en meningstilkendegivelse nødvendigvis kan sidestilles med en generel stillingtagen, og at den ikke kan henvise til en præcis begivenhed. Ifølge appellanten er denne konstatering i strid med såvel meddelelse nr. 11/2003, navnlig princip nr. 2 heri, som lov af 29. juli 1881, hvorefter det omtvistede tweet sidestilles med en meningstilkendegivelse. Endelig har appellanten påberåbt sig dom af 8. oktober 2009, Brunet-Lecomte og Tanant mod Frankrig (CE:ECHR:2009:1008JUD001266206), hvori Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har erklæret, at injurierende eller æreskrænkende udsagn kan indgå i den politiske debat og beskyttes som en grundlæggende ret til ytringsfrihed, når der findes en generel interesse i en debat herom.
- 34 For det tredje fastslog Retten med urette, at den omstændighed, at et parlamentsmedlems fremhævelse af en adfærd, der er i strid med fransk lov, ikke er et aktuelt verserende emne. Appellanten har i den henseende for det første gjort gældende, at den omstændighed at være fuldstændig tilsløret i det offentlige rum som en ekstern tilkendegivelse af at tilhøre islam er et »emne af generel interesse, som vedrører det offentlige liv og kvinders rettigheder«. For det andet burde Retten have anvendt den retspraksis, der blev fastlagt i dom af 6. september 2011, Patriciello (C-163/10, EU:C:2011:543), hvorefter det for at afslå ophævelsen af et parlamentsmedlems immunitet skal undersøges, om det pågældende parlamentsmedlem under henvisning til vælgernes almene interesse har handlet i forbindelse med sin politiske virksomhed.
- 35 Parlamentet har gjort gældende, at disse tre argumenter hviler på en ukorrekt læsning af den appellerede dom, og at det første anbringende derfor skal forkastes som ugrundet.

Domstolens bemærkninger

- 36 Med sit første anbringende har appellanten foreholdt Retten at have tilsidesat protokollens artikel 8, idet den fastslog, at det omtvistede tweet ikke er en meningstilkendegivelse fremsat af appellanten under udøvelsen af hvervet som parlamentsmedlem som omhandlet i denne bestemmelse.

- 37 Det skal i denne forbindelse for det første bemærkes, at protokollens artikel 8 udgør en særregel, der tilsigter at beskytte Parlamentets medlemmers ytringsfrihed og uafhængighed, og at den derfor er til hinder for enhver form for retsforfølgning på grund af disse medlemmers meningstilkendegivelser eller stemmeafgivelser under udøvelsen af deres hverv (jf. i denne retning dom af 6.9.2011, *Patriciello*, C-163/10, EU:C:2011:543, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis).
- 38 For det andet finder protokollens artikel 8 – henset til dens formål og til dens ordlyd, der udtrykkeligt henviser til parlamentsmedlemmernes meningstilkendegivelser eller stemmeafgivelser – i det væsentlige anvendelse på europaparlamentarikeres meningstilkendegivelser fremsat i selve Europa-Parlamentet. Det kan imidlertid ikke udelukkes, at en erklæring, der afgives af et medlem uden for Parlamentet, kan udgøre en meningstilkendegivelse under udøvelse af den pågældendes hverv som parlamentsmedlem, idet eksistensen af en sådan meningstilkendegivelse ikke afhænger af det sted, hvor erklæringen afgives, men af dens karakter og indhold. Begrebet »meningstilkendegivelse« som omhandlet i denne bestemmelse skal forstås i bred forstand som omfattende ytringer og erklæringer, der gennem deres indhold svarer til påstande, der udtrykker subjektive vurderinger (jf. i denne retning dom af 6.9.2011, *Patriciello*, C-163/10, EU:C:2011:543, præmis 29, 30 og 32).
- 39 Eftersom den i protokollens artikel 8 omhandlede immunitet kan hindre de retsanvendende myndigheder og nationale retter i at udøve deres respektive beføjelser vedrørende forfølgning af og sanktioner for strafferetlige overtrædelser og derfor fuldstændigt unddrage de personer, der forurettes gennem disse erklæringer, en adgang til domstolene, herunder i givet fald at opnå erstatning for det lidte tab ved civilretterne, skal forbindelsen mellem den fremsatte meningstilkendegivelse og det parlamentariske hverv for det tredje være direkte og klart fremgå deraf (jf. i denne retning dom af 6.9.2011, *Patriciello*, C-163/10, EU:C:2011:543, præmis 33-35).
- 40 I modsætning til den parlamentariske ukrænkelighed, der er fastsat i protokollens artikel 9, stk. 1, litra a), som afhænger af national ret, kan omfanget af immuniteten i henhold til protokollens artikel 8 for det fjerde kun fastlægges på grundlag af EU-retten (jf. i denne retning dom af 6.9.2011, *Patriciello*, C-163/10, EU:C:2011:543, præmis 25).
- 41 Det skal – hvad angår det første argument, som er fremført til støtte for det første anbringende, og i lighed med det, som generaladvokaten har anført i punkt 61-63 i forslaget til afgørelse – fastslås, at i modsætning til hvad appellant har gjort gældende, fastslog Retten ikke, at den formodede hændelse, som blev kommenteret i det omtvistede tweet, på grund af sin geografiske placering i Frankrig ikke var af interesse for et europaparlamentsmedlem. Den udelukkede heller ikke, at hændelser knyttet til problemstillinger med islam og krænkelse af kvinders rettigheder reelt kan udgøre spørgsmål af almen interesse. Retten fandt i det væsentlige i den appellerede doms præmis 53, at eftersom det omtvistede tweet snarere fremhævede en adfærd, som er i strid med fransk lov, end et ønske om at forsvare kvinders rettigheder, kunne det ikke sidestilles med en mere generel stillingtagen til aktuelle emner, der verserer eller behandles af Parlamentet.
- 42 Heraf følger, at det første argument til støtte for det første anbringende skal forkastes, idet det skyldes en ukorrekt læsning af den appellerede dom.
- 43 Hvad angår det andet argument, der er påberåbt til støtte for det første anbringende, skal det for det første fastslås, at Retten, som anført af generaladvokaten i punkt 64 og 65 i forslaget til afgørelse, ikke i den appellerede doms præmis 46 begrænsede begrebet »meningstilkendegivelse« som omhandlet i protokollens artikel 8 til kun at være en generel stillingtagen, som udelukker enhver henvisning til en bestemt hændelse. Tværtimod bemærkede Retten under henvisning til Domstolens praksis vedrørende begrebet »meningstilkendegivelse«, at dette begreb skal forstås i bred forstand, således at det omfatter udtalelser eller erklæringer, der på grund af deres indhold svarer til påstande, der udgør subjektive vurderinger. Retten har dermed ikke foretaget en unødigt afgrænsning af dette begreb, eftersom den efter at have afsluttet sin analyse blot konstaterede, at der ikke var nogen direkte og klar forbindelse mellem det omtvistede tweet og appellants parlamentariske hverv.

- 44 Det skal for det andet bemærkes, at meddelelse nr. 11/2003, som er påberåbt af appellanten – uanset, at denne meddelelse ikke er retlig bindende – alene indeholder en præcisering i sit princip nr. 2 af, at som meningstilkendegivelser, der er omfattet af parlamentsmedlemmets politiske virksomhed, og som ikke bevirker, at immuniteten ophæves, betragtes ytringer fremsat (endog fra tilhørerpladserne i et nationalt parlament) under offentlige møder, i politiske publikationer, i pressen, i bøger, i fjernsynet, i form af underskrivelse af et politisk flyveskrift og endog i en retssal, hvilket indebærer, at immuniteten ikke ophæves, men ikke en henvisning til nogen af de krav, der skal opfyldes for, at disse meningstilkendegivelser kan anses for særligt at henhøre under protokollens artikel 8 i deres egenskab af meningstilkendegivelser eller stemmeafgivelser afgivet under udøvelsen af parlamentsmedlemmernes hverv. Der er dermed intet i denne meddelelse, som kan påberåbes med henblik på at anfægte Rettens konklusion, hvorefter det omtvistede tweet ikke er omfattet af udøvelsen af appellants hverv som parlamentsmedlem som omhandlet i protokollens artikel 8, således som denne artikel er fortolket i bl.a. dom af 6. september 2011, Patriciello (C-163/10, EU:C:2011:543, præmis 32-35).
- 45 Eftersom rækkevidden af den i protokollens artikel 8 bestemte immunitet alene skal fastlægges på grundlag af EU-retten, således som bemærket i nærværende doms præmis 40, skal appellants argument, som bygger på lov af 29. juli 1881, for det tredje forkastes som irrelevant.
- 46 For det fjerde er Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 8. oktober 2009, Brunet-Lecomte og Tanant mod Frankrig (CE:ECHR:2009:1008JUD001266206), som appellanten i denne sammenhæng har påberåbt sig, ligeledes irrelevant. Det er tilstrækkeligt at fastslå, at denne dom ikke vedrører spørgsmålet om, hvorvidt et udsagn udgør en meningstilkendegivelse fremsat af et parlamentsmedlem under udøvelse af den pågældendes parlamentariske hverv, men, som anført af appellanten selv, spørgsmålet om, hvorvidt en ærekrænkende udtalelse er beskyttet af den grundlæggende ret til ytringsfrihed.
- 47 Hvad angår det tredje anbringende til støtte for det første anbringende skal det bemærkes, at i modsætning til det, som appellanten har gjort gældende, fastslog Retten ikke, at den omstændighed, at et parlamentsmedlem har fremhævet en adfærd, der er i strid med fransk lov, ikke er et aktuelt verserende emne. I den appellerede doms præmis 53 begrænsede Retten sig nemlig til at fastslå, at det omtvistede tweet snarere fremstår som et ønske om at fremhæve en adfærd, som er i strid med fransk lov, end et ønske om at forsvare kvinders rettigheder, hvorfor det forhold, at appellanten er suppleant til Parlamentets Udvalg om Kvinders Rettigheder og Ligestilling, ikke kan begrunde en forbindelse mellem det omtvistede tweet og det hverv, hun udøver som parlamentsmedlem.
- 48 Det følger heraf, at det første anbringende om, at Retten har tilsidesat protokollens artikel 8, skal forkastes som ugrundet.

Det andet anbringende

Parternes argumenter

- 49 Med sit andet anbringende har appellanten med henvisning til den appellerede doms præmis 61, 62, 96, 100 og 101 nærmere bestemt foreholdt Retten at have bekræftet den omtvistede afgørelse ved fejlagtigt at fastslå, at betingelserne for at ophæve hendes immunitet var opfyldt. Til støtte for dette anbringende har appellanten gjort tre argumenter gældende.
- 50 For det første fastslog Retten fejlagtigt, at det ikke tilkommer Parlamentet at undersøge, hvorvidt de omstændigheder, der foreholdes det pågældende parlamentsmedlem, hvis immunitet kræves ophævet, er godtgjort, når Parlamentet har undersøgt og anerkendt, at disse omstændigheder foreligger.

- 51 For det andet drog Retten ikke de rette retlige konsekvenser af artikel 42 i lov af 29. juli 1881, som ved at etablere et »kaskadeansvar« tillod de kompetente nationale myndigheder særskilt at retsforfølge ophavsmanden til tweetet, nemlig appellantens assistent i den foreliggende sag.
- 52 For det tredje drog Retten i den appellerede doms præmis 101 af den i nærværende doms præmis 14 nævnte kendelse om tiltalerejsning ved retten i første instans i straffesager den modsatte retlige konsekvens af, hvad Retten burde have fastslået, henset til, at appellanten ikke var ophavsmand til det omtvistede tweet, og at hun slettede det, så snart hun fik kendskab til det, hvilket er bevis på, at hun ikke havde til hensigt at begå noget strafbart. Det forhold, at det alene var appellanten, der var genstand for tiltalerejsning ved en ret i første instans i straffesager, mens den reelle ophavsmand til det omtvistede tweet var omfattet af en forældelsesfrist, var endvidere udtryk for »en dommers forfølgelse« af hende og afslørede en »hensigt om at skade hende politisk, hvilket har karakter af fumus persecutionis«.
- 53 Parlamentet er af den opfattelse, at det andet anbringende må forkastes, eftersom de tre argumenter, der er påberåbt til støtte herfor, hverken opfylder de krav, der følger af artikel 58, stk. 1, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, af artikel 168, stk. 1, litra d), og artikel 169 i Domstolens procesreglement eller af Domstolens praksis vedrørende identifikation af de af Rettens fejl, som kan påberåbes til støtte for en appel, eller af betingelserne for, at fejlagtige bedømmelser af beviser kan efterprøves af Domstolen under en appelsag. Parlamentet har navnlig støttet sig på kendelse af 27. juni 2013, Concal mod Kommissionen, (C-570/12 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2013:440, præmis 13), og af 16.9.2010, Dominio de la Vega mod KHIM (C-459/09 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2010:533, præmis 44).

Domstolens bemærkninger

- 54 Med sit andet anbringende har appellanten i det væsentlige kritiseret Retten for at have tilsidesat protokollens artikel 9, idet den bekræftede den omtvistede afgørelse.
- 55 Det skal indledningsvis bemærkes, at den argumentation, som er fremført til støtte for det andet anbringende, på tilstrækkelig måde har identificeret de fejl, som appellanten kritiserer Retten for at have begået, således at dette anbringende, i modsætning til hvad Parlamentet har gjort gældende, ikke umiddelbart skal forkastes som ugrundet.
- 56 Hvad angår bedømmelsen af dette anbringende med hensyn til realiteten skal det bemærkes, at selv om protokollens artikel 9, stk. 1, litra a), bestemmer, at parlamentsmedlemmerne under Parlamentets mødeperioder har krav på de immuniteter, der på deres eget lands område tilstås medlemmerne af deres lands lovgivende forsamling, præciseres det i artikel 9, stk. 3, at Parlamentet kan beslutte at ophæve et af dets medlemmers immunitet.
- 57 Hvad angår det første argument, som er påberåbt til støtte for det andet anbringende, skal det bemærkes, at det var med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 61, 62 og 96 fastslog, at spørgsmålet om, hvorvidt betingelserne for ophævelse af den parlamentariske immunitet i henhold til protokollens artikel 9 var opfyldt på tidspunkt for anmodningen herom, adskiller sig fra spørgsmålet om, hvorvidt de faktiske omstændigheder, der foreholdes det pågældende parlamentsmedlem, er godtgjort, henset til, at dette spørgsmål henhører under den kompetence, som medlemsstaternes myndigheder råder over.
- 58 Selv om det er korrekt, således som fastslået af Retten i den appellerede doms præmis 100, at Parlamentet i den anfægtede afgørelse anerkendte, at appellanten ikke var ophavsmand til det omtvistede tweet, og at hun havde slettet det, så snart hun havde fået kendskab hertil, havde denne konstatering kun til formål at redegøre for de faktiske omstændigheder, der var blevet bragt til Parlamentets kendskab til støtte for anmodningen om en ophævelse af appellantens parlamentariske

immunitet, og den kan på ingen måde sidestilles med en vurdering af appellantens ansvar for, at hendes assistent eventuelt benyttede hendes Twitterkonto, hvilket i den foreliggende sag kan bevirke, at Parlamentet afslår at ophæve appellantens immunitet i henhold til protokollens artikel 9. Retten har således, uden at begå en retlig fejl, fastslået, at denne omstændighed er irrelevant for lovligheden af den omtvistede afgørelse.

- 59 Hvad angår det andet argument, som er påberåbt til støtte for det andet anbringende, og hvormed appellanten har kritiseret Retten for at have undladt at drage de relevante retlige konsekvenser af artikel 42 i lov af 29. juli 1881, skal det fastslås, at det hverken tilkom Parlamentet ved vedtagelsen af den omtvistede afgørelse eller Retten ved efterprøvelsen af denne afgørelses lovlighed at anvende loven af 29. juli 1881. Denne argumentation er derfor irrelevant.
- 60 Hvad angår det tredje argument er det tilstrækkeligt at fastslå, at det vedrører den appellerede doms præmis 101, og at der i denne præmis som anført af Retten er anført en grund, der i forhold til denne doms præmis 99 og 100 er medtaget for fuldstændighedens skyld. For det første har appellanten ikke anfægtet denne doms præmis 99, og for det andet er dens præmis 100, som det fremgår af nærværende doms præmis 58, ikke behæftet med nogen retlig fejl. Dette argument skal dermed under disse omstændigheder forkastes som irrelevant (jf. i denne retning dom af 30.5.2018, Azoulay m.fl. mod Parlamentet, C-390/17 P, EU:C:2018:347, præmis 29).
- 61 Det følger heraf, at det andet anbringende skal forkastes delvist som ugrundet, delvist som irrelevant.
- 62 Det følger af det foregående i sin helhed, at den nærværende appel skal forkastes.

Sagsomkostninger

- 63 I henhold til artikel 138, stk. 1, i procesreglementet, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Parlamentet har nedlagt påstand om, at appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger, og appellanten har tabt sagen, tilpligtes denne at betale sagsomkostningerne i forbindelse med appellen.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Fjerde Afdeling):

- 1) Appellen forkastes.**
- 2) Mylène Troszczyński betaler sagsomkostningerne.**

Underskrifter